

JAG OCH MIN

MAFFIAPAPPA II

Julian de la Vega & Scarlett Rudas

Kapitel 1

”Vi är framme”, sa William och bromsade in. ”Är ni redo?”

De nickade.

”Släck cigaretten, det är den tredje du röker”, sa William och blängde på Adam som satt bredvid. ”Du och Joker går in först sedan kommer Ahmed och jag.”

Adam körde ner fönstret och slängde ut cigaretten. William lyfte upp träningsbaggen i knät och tog upp ett avsågat hagelgevär.

”Vem tar detta?”

William tittade på Ahmed och Joker som satt i baksätet. Klockan närmade sig halv sex.

”När sågade du av pipan?” sa Adam.

”I går kväll”, sa William.

”Hur fan ska du göra när du lämnar tillbaka det?” sa Adam.

”Min farsa har hela förrådet fullt med vapen så han märker inget om ett är borta.”

”En livs levande Captain Price”, sa Ahmed.

Adam skrattade.

”Ni vet att han är jägare”, sa William. ”Dessutom har han kasserat hagelgeväret.”

”Jag kan ta det”, sa Adam.

”Då tar jag den här”, sa William och tog upp en pistol, en Tokarev.

”Vi ska bara råna en butik”, sa Joker. ”Och du har tagit med dig hela din pappas vapenarsenal.”

”Det är sant”, sa Ahmed. ”Vi är liksom inte Ghost Team.”

”Lägg av”, sa William och tog upp två gymnastikpåsar och två hammare ur träningsbaggen och räckte dem till Joker och Ahmed.

Han satte ner baggen.

”På med maskerna och handskarna”, fortsatte han. ”Det är dags.”

De trädde på sig maskerna och handskarna.

”Kom ihåg vad vi har planerat, inget får gå fel”, sa William och tittade på Adam.

”Direkt vi kommer in så skjuter du sönder kameran, sedan riktar du bössan mot juveleraren. Och du och Ahmed slår sönder glasdisken och tömmer montrarna. Detta måste gå fort. Sedan snabbt ut till bilen. Förstått?”

Joker nickade.

”Samla er nu”, sa William. ”Vi går in så fort det är folktomt på trottoaren.”

De hade parkerat tjugofem meter från guldsmedsbutiken. Bilen var stulen. En svart SUV av märket Subaru. Efter rånet skulle de göra sig av med den.

Det var knäpptyst i bilen.

Minuter gick.

”Nu”, sa William.

Ahmed, William, Adam och Joker klev ur bilen.

”Göm ditt vapen”, sa William till Adam.

”Lås nu inte bilen”, sa Adam och placerade hagelbössan längs med benet.

Med raska steg gick de mot guldsmedsaffärens entré, men William såg att Ahmed drog på stegen.

”Vad är det med dig?” sa William och tittade på Ahmed. ”Kom igen, gå fortare.”

”Fan, jag är nervös”, sa Ahmed. ”Jag vet inte om jag klarar det.”

”Du kan för fan inte ångra dig nu”, sa Adam.

”Jag vet”, sa Ahmed och svalde.

Adam och William var däremot lugna. De hade rånat några affärer tidigare. De var två år äldre och hade erfarenhet.

Butiken låg vid Gustav Adolfs torg. De hade planerat i veckor. De visste att det var en ung kvinna bakom disken. En kvinna som såg vek ut och påminde om en bibliotekarie.

William vände sig om och tittade på de andra.

”Nu!” sa han och drog upp entrédörren.

De gick in.

Adam riktade hagelbössan mot kameran i taket och tryckte av. Det dånade och slog gnistor och glassplitter för över montrar och golv.

Kvinnan bakom disken började skrika.

”Sluta skrika och ner med dig på golvet, kärring!” skrek Adam och riktade bössan mot henne.

Kvinnan la sig på golvet.

”Vad väntar ni på?” skrek William. ”Upp med hammarna för fan!”

Joker och Ahmed tog upp sina hammare.

”Kanske har hon nyckel”, sa Joker.

”Det tar för lång tid!” skrek William. ”Slå för fan!”

Joker och Ahmed slog sönder glasmontrarna. De rafsade åt sig smycken och la ner i gymnastikpåsarna.

”Snabba er för fan!” skrek William.

”Två montrar kvar”, sa Joker till Ahmed. ”Ta disken där så tar jag den här.”

”Vi måste dra!” skrek Adam till Joker och Ahmed.

Ahmed drämde hammaren i den andra glasdisken och tog några nävar guldhalsband från montern och la ner dem i gymnastikpåsen.

”Vi hinner inte fler montrar”, sa William och knuffade upp dörren.

De lämnade butiken och sprang mot bilen.

De slet upp dörrarna och hoppade in i bilen.

Med en rivstart lämnade de Gustav Adolfs torg.

”Av med maskerna och på med bältena”, sa William.

De drog av sig maskerna.

De passerade Burger King och Pizzeria Number One. Det var bestämt att de skulle ta höger Amiralsgatan ner mot Konserthuset.

Plötsligt tvärsade en kille på cykel gatan och William tvärnitade.

”Helvetel!” skrek William och girade undan.

Killen gav William fingret.

William fortsatte och svängde ut på Amiralsgatan. Det var grönt ljust och inga bilar så han tryckte gasen i botten, över bron och passerade Drottninggatan. Längre fram var det rejält med trafik så han la sig i bussfältet.

”Sakta ner”, sa Adam. ”Vi drar till oss för mycket uppmärksamhet.”

William sänkte farten.

Det blev tyst.

”Vad blev det?” sa William och tittade i backspeglarna.

”Det finns guldhalsband, ringar, örhängen och en massa armband”, sa Adam.

”Okej, nice jobbat, grabbar”, sa William och sken upp. ”Vi räknar allt när vi kommer hem och sedan delar vi.”

William bromsade in vid övergångsstället och lät en kvinna med barnvagn passera.

”En polisbil längre fram!” sa Joker.

”Var?” undrade William.

”Framför dig.”

”Sväng höger här då”, sa Adam.

William svängde höger in på Gustav Möllers gatan.

Ahmed vände sig om.

”Fan!” skrek han. ”Jag tror snuten såg oss!”

”Varför tror du det?”

Sirener ljuder.

”Räcker det?” sa Ahmed ironiskt.

”Kör för helvetet!” skrek Adam.

”Vi måste ut ur bilen”, sa Joker.

William tvärbromsade och Adam höll på att köra huvudet genom framrutan.

William drog ut tändningsnyckeln.

”Ner med maskerna och handskarna i gympapåsar!” skrek han. ”Har ni era telefoner?”

”Ja!”

”Vi delar på oss”, sa William och tog baggen med hagelbössan och pistolen. ”Vi ses där hemma! Och du Adam tar båda gympapåsarna med bytet.”

Adam nickade.

”Går det åt helvete så sätter vi inte dit varandra!” skrek William och öppnade bildörren.

De lämnade SUV:n och sprang åt varsitt håll.

Kapitel 2

Joker satt i en buske. Han gissade att han suttit där i tio minuter. Han tog upp sin mobil. Klockan närmade sig sex. Tänk om någon hade sett honom när han sprang in här? Och om polisen letade här i närheten skulle den som sett honom berätta var han gömde sig.

Joker skakade på huvudet. Han var paranoid. Polisen kommer inte hitta honom. Buskarna var täta och han satt långt in, ända in vid husväggen. Men han kunde inte sitta här hela kvällen. Dessutom började han bli bajsnödig. Han bestämde sig för att sitta i tio minuter till.

Han tittade sig omkring. En massa skräp låg i buskarna: en Fantaburk, några fimpar och en tom påse Ahlgrens bilar. *Lustigt*, hans favoritgodis.

Längre in i busken låg ett spelkort. Han sträckte sig efter kortet. Vände på det. *Joker*. Vilket sammanträffande.

Namnet Joker fick han för fyra år sedan när han flyttade upp till Småland. Det var hans nya vänner som började kalla honom det eftersom han var ett stort fan av Batmanfilmerna. Det var speciellt karaktären Joker han gillade. I dag gillade han inte namnet. Det lät som ett skämt. Som om han vore en pajas.

Det prasslade till i buskarna. Jake log när han såg att det var en igelkott. När han var yngre brukade han peka på dem med en pinne. De fräste och fnyste. Tänk om igelkotten skulle peka på honom med sina taggar då skulle han bli avslöjad?

Jake kollade sin mobil igen. Det var dags att lämna busken ... och igelkotten.

Han reste sig upp, tittade sig omkring. Inga poliser syntes. Han gick ut ur busken.
Han slog på ljudet på mobilen.

Jackan tog han av sig för att inte någon skulle känna igen honom.

Han började gå mot busshållplatsen.

Han undrade hur det hade gått för de andra. Hade polisen tagit dem? Eller bara Ahmed? Ahmed var inte världens snabbaste.

Jake vände sig om och såg sin buss komma.

För att inte missa den började han att springa. Och till skillnad från Ahmed var han snabb.

Dörrarna öppnades och Jake klev på bussen, skannade kortet, men det pep inte. Han tittade på chauffören som satt med hörlurar och lyssnade på musik. Jake struntade i att hålla upp kortet en gång till framför kortläsaren.

I bussen var det 5–6 personer. Han tyckte att de tittade konstigt på honom. Nästan som om de kunde se på honom att han gjort något brottsligt.

Han gick bak i bussen och satte sig.

Jake tog kepsen som låg på sätet bredvid. En keps som någon hade glömt. En Adidas.

Han la tillbaka kepsen och tittade ut genom fönstret. Bussen passerade Möllevångstorget.

Han var på väg hem. Till kriminella Nydala. En plats som ingick i myndigheternas hemliga lista där 23 områden var särskilt utsatta i Sverige. I Malmö var det Nydala tillsammans med Hermodsdal och Lindängen. Det hade han läst på nätet.

Han tog upp sin mobil ur jackfickan. Klockan närmade sig halv sju. Det började bli mörkt. Han undrade om de andra hade klarat sig? Han ville ringa dem. Men han var rädd att polisen kunde spåra numret och se var han befann sig, att han satt på bussen.

Han stängde av mobilen, stoppade den i fickan. Rånet och anspänningen hade gjort slut på all hans energi. Men han var inte bajsnödig längre, bara törstig. Det var säkert adrenalinet förtjänst.

Han lutade sig bakåt.

Slöt ögonen.

Tänkte tillbaka.

I januari 2013 flyttade han och mamma till Småland. Utanför Kalmar hyrde de ett litet hus. Där levde de under ny identitet. I alla fall hade de ett annat efternamn. Efter två år blev mamma permitterad från jobbet. Och eftersom mamma inte hittade ett nytt jobb i Kalmar fick de flytta tillbaka till Skåne. Men i stället för Trelleborg blev det Malmö.

Jake saknade en del av klasskamraterna på Kunskapsskolan, men han hade fått nya på Malmö International School. Schysta sådana.

Bussen stannade tvärt.

”Vad fan!”

Jake tittade upp. Det var chauffören som hojtade ”vad fan”. Jake såg att två poliser stod mitt i gatan.

”Shit”, sa han tyst för sig själv.

Bussdörrarna öppnades.

In klev den ena polisen.

”Ursäkta att vi stannar dig”, sa polismannen till chauffören. ”Vi söker efter två mörka killar i femtonårsåldern. Den ene är runt 165 cm och den andra är runt 175. De har inte klivit på bussen?”

”Inte vad jag vet”, sa chauffören.

”Är det okej om vi tar en titt?”

”Javisst, gör ni det.”

Jake sjönk ner i sätet. Han kände svetten i handflatorna och kunde höra sitt hjärta slå.

När han såg polisen komma emot honom sträckte han sig efter Adidaskepsen. Han tog upp mobilen och drog ner skärmen på kepsen i pannan. Han låtsades skriva ett sms.

”Hej, grabben. Vad heter du?”

Jake tittade upp.

”Joakim.”

”Vart är du på väg, Joakim?”

”Hem.”

”Var bor du?”

”Nydala.”

”Nydala. Var har du varit?”

”Hos min vän.”

”Var bor han?”

”Det är en tjej.”

Jake kände polismannens blickar.

”Var bor hon?”

”Limhamn.”

Polismannen nickade.

”Varför är du då på denna buss?”

”Vi har varit på Burger King.”

Jake kände hur benen började skaka på honom.

”Okej”, sa polismannen. ”Men du svarade inte på var hon bor?”

”Sa jag inte Limhamn?”

”Hon har väl en gatuadress?”

Det blev tyst. Plötsligt knastrade det till i polisradion, ett anrop.

”Ja, det är 1 71-9870”, sa polismannen.

”Vi har hittat två av de misstänkta rånarna”, lät det från polisradion. ”Kan ni komma, de är rätt bökiga?”

”Vi kommer genast.”

Polismannen gav Jake en lång blick. Därefter vände han sig om och lämnade bussen.

Jake andades ut.

Kapitel 3

Jake var hemma. Han öppnade portdörren och gick in. Han sprang uppför trappan. Han låste upp dörren. Han tänkte på polisen. *Fan vad ironiskt.* Om det nu var Adam och William, eller kanske Ahmed, som blivit tagna så hade det räddat honom. Han hoppades att de inte golade.

”Är det du, Jake?”

”Ja”, hojtade han till sin mamma. ”Jag går in och lägger mig en stund. Jag har ont i magen.”

Jake gick in på sitt rum och låste dörren. Han tog sin vattenflaska som stod i fönstret. Han vred på persiennstången.

Han svepte det ljumma vattnet.

På polisens komradio sa de att de gripit två personer. Då kunde det inte ha varit Ahmed. Han sprang själv. Adam och William sprang tillsammans.

”Vill du ha något att äta?” lät det utanför hans dörr.

”Nej, jag är inte hungrig.”

Det blev tyst.

”Det har väl inte hänt något, Jake?”

”Nej, jag har bara ont i magen.”

”Okej, jag lämnar dig ensam. Kom ut när du är hungrig.”

Jake tog mobilen och provade att ringa William igen.

Sekunder gick.

Mobilen var fortfarande avstängd. Likaså Adams mobil.

Jake la mobilen på skrivbordet.

Han satte sig på sängen. Han kunde inte tänka klart. Skulle han klippa håret och slänga kläderna? Kanske till och med bränna dem? Nej, vad hjälpte det om de andra blivit tagna och berättat att han också var med i rånet.

Mobilen ringde.

Han tog den.

Dolt nummer.

Skulle han svara?

Han bestämde sig för att svara.

”Hallå”, sa Jake.

”Jake, var är du!?” skrek Ahmed.

”Lugna dig, jag är hemma.”

”Slå på text-teve.”

Jake tog fjärrkontrollen, han tände teven och text-tv rullades upp. Han läste: Två unga killar gripna efter ett rån i en guldsmedsaffär i Malmö.

”Är det Adam och William?” sa Jake.

”Ja, vad tror du?” sa Ahmed.

”Vad jag tror? Detta är Malmö”, sa Jake. ”Rån är lika vanligt här som mord är i Sydamerika. Kanske är det en annan butik ...”

”Ett önsketänkande. Det är dem. Jag är säker”, sa Ahmed. ”Hur kom du undan?”

”Jag gömde mig i en buske”, sa Jake. ”Du själv då?”

”Jag hade världens tur. Min storasysters tjejkompis körde mig hem.”

”Dök hon bara upp?”

”När jag sprang över gatan så hörde jag att någon tutade”, sa Ahmed. ”När jag vände mig om och såg vem det var vinkade jag in henne. Jag frågade om hon skulle hem till Trelleborg, och om jag då kunde åka med.”

”Vilken jävla flax”, sa Jake. ”Frågade hon inte varför du sprang?”

”Jo, jag sa att jag inte ville missa bussen.”

”Kan du komma hem till mig?” sa Jake. ”Du kan sova här. Vi måste prata.”

”Okej, jag kommer”, sa Ahmed.

Kapitel 4

Jake och Ahmed satt i sängen. Klockan var kvart över tio på kvällen. Båda tittade på bilden av Iker Casillas.

”Kanske är det dags att plocka ner affischen”, sa Ahmed. ”Byta ut den mot en bild av Tony Montana i *Scarface*.”

”Lägg av”, sa Jake och gav honom en lång blick. ”Vad fan ska vi göra?”

”Jag vet inte”, sa Ahmed.

”Tänk om de tar oss också?”

”Kanske det”, sa Ahmed. ”Då är vi gangsters på heltid.”

”Lägg av”, sa Jake. ”Ärligt ... vad ska vi göra?”

Ahmed ryckte uppgivet på axlarna.

”Har vi tur hamnar vi på samma fängelse”, sa Ahmed.

”Du hamnar för fan inte i fängelse när du är sexton.”

”Femton”, sa Ahmed. ”Jag har inte fyllt sexton än.”

”Inte jag heller”, sa Jake. ”Nu ligger vi lågt så får vi hoppas på att det glöms bort.”

”Sådant glöms inte”, sa Ahmed. ”Och vadå ligga lågt?”

”Inget kriminellt på ett tag”, sa Jake.

”Vad ska vi göra om Adam och William inte kan hålla tyst och sätter dit oss?”

”Då är vi rökta”, sa Jake.

”Vill du ha något att äta”, hojtade Amelia, Jakes mamma, utanför dörren. ”Du också, Ahmed. Vill du ha något?”

”Nej, tack”, sa Ahmed.

”Ska vi göra någonting med våra kläder?” frågade Ahmed. ”Vad har du gjort med dina?”

”De ligger där”, sa Jake och pekade mot stolen. ”Men om William och Adam har satt dit oss spelar det ingen roll om vi har kvar kläderna.”

”Sant”, sa Ahmed.

Ahmed tittade på sin mobil.

”Jag får dra nu”, fortsatte Ahmed. ”Klockan är halv elva. Farsan blir galen om jag kommer hem allt för sent.”

”Skulle du inte sova över?” sa Jake. ”Och vad tror du att din farsa blir när han får reda på att du varit med om att råna en guldsmedsaffär?”

”Det blir mitt första och sista rån”, sa Ahmed och lämnade rummet.

Jake läste en gång till på text-tv: Två unga killar gripna efter ett rån i en guldsmedsaffär i Malmö. Han kunde fortfarande inte fatta det.

När han hörde dörren slå igen rafsade han ihop kläderna han haft under rånnet och föste in dem under sängen.

Kapitel 5

Jake satte sig tvärt upp i sängen. Med täcket torkade han svetten i pannan. Han hade haft en mardröm. I drömmen hämtade polisen honom. De satte handbojor på honom. Dessutom var poliserna elaka och brutala. Till hans mamma sa de ”din son är kriminell och att det är ditt fel. Du är en dålig förebild för honom”. När poliserna och han lämnade lägenheten knuffade de ner honom för trapporna så han ramlade och slog i huvudet.

Jake ställde sig upp. Han tog på sig ett par mjukisbyxor och en t-shirt. Han tog sin mobil. Klockan var kvart över nio. Det var lördag morgon.

Han drog upp persiennerna. Tittade ut. *Soligt*. I dag skulle han göra sig av med kläderna. Han skulle slänga dem i sopkärlet, men inte i deras utan i husets bredvid.

Han gick ut i köket. Hans mamma var inte hemma. På lördagsmorgnarna tvättade hon och mellan maskinerna gick hon alltid till Coop och pratade med sina arbetskamrater.

När mamma blev utan arbete i Småland sände hon mejl till de flesta ICA- och Coop-butiker i Trelleborg och Malmö, och Coop på Nydala i Malmö lovade henne en anställning.

Jake bredde en smörgås och hällde upp ett glas mjölk. Han tog med sig det in på rummet. Han slog på teven. På text-tv läste han om rånet igen. Han kunde fortfarande inte fatta det. Ahmed och han hade haft djävulsk tur.

Jake svalde. Polisen på bussen hade nästan fått honom att pissa på sig. Men kepsen hade räddat honom.

Jake stängde av teven. Han ville inte läsa mer om rånet. Det fick honom att må illa. Han ångrade att han varit med.

Han drog fram kläderna som han lagt under sängen. Han gick ut i köket med kläderna, tog en plastpåse och la ner dem. Han knöt Coop-påsen och gick ut i hallen. Han tog på sig sina flip-flops.

Han lämnade lägenheten.

Kapitel 6

Det var söndag förmiddag. Jake låg i sin säng och stirrade upp i taket. I morgon var det dags för skola. Han tänkte på hur han hade träffat Adam. Det var förra året på en stor fest på nyårsafton. Den hölls i en lokal på Hermodsdal. Det var Ahmed som bjudit med honom. Ahmed hade träffat Adam genom sin storasyster. Adams storebror hade varit ihop med Ahmeds syster.

Jake kom ihåg första mötet med Adam. Genast hade Adam börjat berätta om William, ”en vild kille och tjejtusare med många järn i elden”. Vad Adam då inte berättade var vad han menade med många järn i elden. Veckan därefter träffade Jake för första gången William. Och innan han visste ordet av det var han inne på den kriminella banan. I januari var han med om att genomföra en transaktion. Han och William överförde pengar från ett okänt bankkonto till Williams konto. Och i förra månaden berättade William om guldsmedsaffären. Att det var ett enkelt sätt att tjäna pengar på utan risk för att åka fast.

Bara av att tänka på William och Adam fick Jake ont i magen. Han hoppades att de inte hade angett honom och Ahmed. Några oroliga dagar väntade. Om inte polisen hämtade honom och Ahmed hemma, eller i skolan, under de närmaste dagarna hade de klarat sig.

William och Adam var skrytsamma men de var inte typerna som golade. Dessutom mindes han Williams ord när de lämnade bilen: ”Går det åt helvete och någon åker fast så sätter vi inte dit varandra”.

Jake tittade på klockan. Halv elva.

Han satte sig upp i sängen och tog några bilar från Ahlgrenspåsen som låg på nattduksbordet.

Mobilen ringde.

Han tog telefonen.

”Det är jag”, sa Ahmed. ”Det är dem.”

”Vad snackar du om?”

”Jag har träffat Williams lillasyster.”

”Och?”

”Hon sa att William är hos polisen. Att han gjort ett rån.”

”Var träffade du henne?”

”Jag är på Skopunkten med morsan och för några minuter sedan träffade jag Williams mamma och hans syster här”, sa Ahmed. ”Mamman såg helt knäckt ut.”

”Fan också”, utbrast Jake. ”Du får komma hit så vi får snacka.”

”Nej, det går inte. Vi ska tillbaka till Trelleborg direkt”, sa Ahmed. ”Du kan väl komma till Trelleborg? Jag kommer alltid till dig.”

”Nej, inte i dag”, sa Jake.

”Säg till din mamma att du vill flytta till Trelleborg igen”, sa Ahmed.

”Det har jag sagt flera gånger. Du vet att det inte går. Pappa och maffian. Och så har mamma jobb här.”

”Min morsa kom nu så vi måste köra”, sa Ahmed. ”Vi får höras i morgon.”

Kapitel 7

Det var kväll och Jake satt på sitt rum i sin säng. Teven var på. *Family Guy*. En av hans favoritprogram. Men han kunde inte koncentrera sig. Han tänkte på sin pappa. *Carlos*. Han undrade vad pappa gjorde i dag?

Det var fyra år sedan mamma och pappa skiljdes. Efter det har varken mamma eller han haft någon kontakt med pappa.

Jake tog fjärrkontrollen. Klockan närmade sig halv elva. Han stängde av teven. I morgon var det skola.

”Jag lägger mig nu, mamma”, hojtade han och stängde dörren till sitt rum.

Jake tog av sig kläderna. När han skulle stänga av mobilen ringde det. *Dolt nummer*.

”Hallå”, sa Jake. ”Vem är det?”

”Jag vet vad du har gjort”, sa en röst.

”Vem fan är du?”

”Det spelar ingen roll vem jag är.”

”Jag lägger på nu”, sa Jake.

”Du var med och rånade guldsmedsaffären.”

Jake blev tyst.

”Du, William, Ahmed och Adam”, sa mannen. ”Du bor på Nydala.”

Jake svalde.

”Vad vill du?”

”Du ska leverera ett paket åt mig annars går jag till polisen och berättar att du och Ahmed var med i rånet.”

”Du har inga bevis.”

”Jag har mycket bevis”, sa mannen. ”Jag har också guldets ni stal.”

”Vad fan snackar du om?”

”Leverera paketet.”

”Vilket paket?”

”Jag skickar informationen i morgon.”

”Vänta!” sa Jake.

”Inga frågor.”

”Jag kommer inte leverera något.”

”Du gör som jag säger annars hamnar någon som du känner i vattnet med en betongklump runt fötterna.”

”Det skiter jag i”, sa Jake. ”De flesta jag känner är ändå idioter.”

”Även om han heter Carlos?”

Kapitel 8

Jake vaknade upp. Det var tidig morgon. Han hade knappt sovit något. Det enda han tänkt på var på personen som ringde. Vem var han? Och hur visste han att de rånat en guldsmedsaffär? Att William, Adam och Ahmed varit med? Dessutom sa han att han hade guld det de fick från rånet. Och hade pappa fortsatt med skumma affärer fastän han lovat att aldrig mer göra det?

Jake satte sig upp i sängen. Han tog sina kläder som han slängt på stolen, drog på sig jeansen och den vita t-shirten som han haft i går. Han såg att t-shirten hade en fläck och tog en ny från byrån.

I dag började han halv nio. Han startade mobilen. Genast pep det i den. Han läste sms:et. Det var mannen från i går. En massa information om var han skulle hämta paketet. *Konstigt*. Som om historien upprepar sig. För drygt fyra år sedan var det hans pappa som fick ett paket, nu var det han. Om han inte gjorde som det stod i sms:et skulle hans pappa dö.

”Det är frukost, Jake”, hojtade hans mamma.

”Jag kommer.”

Jake la ner sin laptop och sina skolböcker i ryggsäcken och gick ut i köket.

Mobilen ringde.

”Ät nu först innan du pratar i telefon”, sa hans mamma.

”Tjena, Ahmed”, sa Jake.

”Är du i skolan?”

”Inte än. Men jag är på väg.”

”Okej”, sa Ahmed. ”Kan du komma till Trelleborg efter skolan?”

”Varför det?”

”Vi behöver prata”, sa Ahmed.

”Okej”, sa Jake. ”Jag har också något att berätta.”

”Jake, ät nu”, sa hans mamma och pekade mot bordet.

”Ring mig om tio minuter”, sa Jake och la mobilen på bordet.

Jake svepte mjölken och tog smörgåsen.

”Sitt vid bordet när du äter.”

”Jag äter den på vägen”, sa han och tog mobilen.

Jake gick ut i hallen, stoppade smörgåsen i munnen och tog på sig jacka och skor.

Han tog sin ryggsäck och lämnade lägenheten.

När han kom ner slängde han smörgåsen i buskarna och slog Ahmeds nummer.

”Ja”, sa Jake. ”Lyssna nu ... I går kväll ringde en man och sa att jag skulle leverera ett paket.”

”Vadå för paket?”

”Jag vet inte”, sa Jake. ”Men det är säkert inte något julklappspaket.”

”Kanske vapen eller droger”, sa Ahmed. ”Eller ville han bara skrämmas?”

”Nej, det tror jag inte. Han menade allvar”, sa Jake. ”Han sa att han visste att du och jag var med i rånet.”

”Sluta pranka.”

”Du hör vad jag säger. Han sa att han kommer att sätta dit oss om jag inte gör som han säger.”

Det blev tyst i luren.

”Är du kvar?” undrade Jake.

”Ja.”

”Han skickade ett sms med all information.”

”Okej, jag tror dig”, sa Ahmed. ”Men jag tror ändå att han bara försöker skrämmas.”

”Vad ville du?” sa Jake. ”Varför ska jag komma till Trelleborg? Vill du gå på Kulhuset?”

Ahmed skrattade.

”Kulhuset har kursat”, sa han. ”Men jag har något bättre.”

”Vad?”

”En riskfri plan”, sa Ahmed.

”Vadå?” sa Jake.

”En gammal tant”, sa Ahmed.

”Skojar du?” sa Jake. ”Efter allt detta som hänt? Du sa innan att rånet i guldsmedsbutiken var ditt första och sista.”

”Ja, men detta är lugnt”, sa Ahmed. ”Hon har en massa pengar hemma.”

”Hur vet du det?”

”Du ska se hennes hus.”

”Nu kom min buss”, sa Jake. ”Jag ringer dig senare.”

Kapitel 9

De satt på Ahmeds rum. Klockan var halv sex på kvällen.

Direkt efter skolan hade Jake tagit bussen till Trelleborg. Ahmed hade en säker plan på hur de skulle råna den gamla tanten utan risk för att åka fast. Det var bestämt att de skulle göra rånet i morgon eftersom båda hade studiedag på onsdag. Men Jake hade inte något rån i huvudet. I stället tänkte han på gubben som ringde och ville att han skulle leverera ett paket annars skulle hans pappa hamna i vattnet med en betongklump runt fötterna.

”Earth to Jake”, sa Ahmed och viftade med ena handen. ”Är du där?”

”Ja”, sa Jake. ”Jag sitter och tänker på vad det kan vara i paketet som jag ska leverera. Och hur han kan veta att det var vi som rånade guldsmedsaffären ... Tror du att han känner Adam och William?”

”Skit i det nu”, sa Ahmed. ”Han ville bara skrämmas.”

”Lätt för dig att säga”, sa Jake. ”Om jag inte levererar paketet kommer min farsa att hamna i plurret med en betongklump runt fötterna.”

”Vi tar itu med det sen”, sa Ahmed och pekade ut genom fönstret. ”Tanten bor mitt över. Det gula huset.”

Jake tittade ut. En villa med swimmingpool och på uppfarten stod en Porsche.

”En gammal tant med swimmingpool och Porsche?” sa Jake.

Ahmed nickade.

”Vad är en gammal tant för dig?” sa Jake.

”Hon är säkert femtio.”

”Kallar du det gammal?”

”Skit i hur gammal”, sa Ahmed. ”Hon har i alla fall mycket stålar.”

”Ja, det ser ut så”, sa Jake. ”Men hon bor väl inte ensam i det stora huset?”

”Hon bor där med en kille.”

”Kille?” sa Jake.

”Ja.”

”Är det hennes son?”

”Nej, någon toyboy.”

”Men tänk om han är där när vi går in?”

”Han är bara där korta stunder på helgerna”, sa Ahmed. ”Han bara utnyttjar henne.
Kör runt i hennes Porsche och knulllar yngre tjejer.”

”Okej. Är du säker på att hon har pengar hemma?”

”Hundra procent.”

”Har hon någonting mer av värde?”

”Hon har en massa smycken.”

”Hur vet du det?” sa Jake.

”Hon ser ut som en julgran”, sa Ahmed. ”Hon har fingrarna fulla med ringar, armband och halsband, och sådana där fula, men dyra, grejer i klänningen.”

”I klänningen”, sa Jake. ”Vad för grejer?”

”Jag vet inte vad de heter.”

”Broscher?”

”Så heter det ja”, sa Ahmed.

”Vad är planen?” undrade Jake.

Ahmed reste sig och började gå runt i rummet.

Jake tittade på honom.

”Du har ingen plan.”

”Jodå”, sa Ahmed. ”Fönstret på andra våningen brukar stå på glänt.”

”Är det planen?” sa Jake. ”Hur ska vi komma upp?”

”Med hjälp av staketet på garagets baksida kommer vi upp på garagets tak”, sa Ahmed. ”Garaget och huset ligger ihop ... Och fönstret över garaget i huset står alltid öppet.”

”Om någon ser oss?”

Ahmed skakade på huvudet.

”Vi smyger in när det är mörkt. Ingen kommer att se oss om vi bara jobbar fort.”

”Men om playboyen kommer hem?”

”Han är ju där bara på helgerna.”

”Är du säker?”

”Ja”, sa Ahmed.

Jake reste sig upp.

”Jag måste dra nu annars blir morsan orolig.”

”Okej”, sa Ahmed. ”Då ses vi i morgon.”

Kapitel 10

De enda som syntes i gatan var två stillasittande harar och en igelkotte som tvärsade över gräset.

”Vad heter ’tanten?’” sa Jake och gjorde en grimas och rättade till sin ryggsäck.

”Eva”, sa Ahmed.

De stod en bit bort från huset. Många av husen hade insiktsskyddade tomter. Jake och Ahmed var klädda i svart och hade lätta skor, *Adidas löparskor*, för att kunna röra sig smidigare.

”Vad är klockan?” frågade Jake.

”Halv elva”, sa Ahmed. ”Ska vi köra igång då?”

”Tänk om din morsa eller farsa ser oss från fönstret?” sa Jake. ”Ni bor ju bara hundra meter bort.”

”De sover”, sa Ahmed. ”Och så bra ser de inte längre. Kom nu.”

De gick över gräset och hararna skuttade iväg.

”Inget dåligt hus, va?” sa Ahmed och tittade på Jake.

Ett smidesstaket omgärdade trädgården. Det fanns swimmingpool, paviljong, en stor lejonskulptur i gips och en liten fontän.

Det var helt tyst i gatan. Det enda som hördes var det porlande vattnet från fontänen.

Ahmed greppade handtaget på grinden. Ett gnisslande lät när han öppnade. Han pekade mot garaget.

De gick längs husets långsida, så nära väggen som möjligt.

”På med masken”, viskade Ahmed. ”Du går först.”

Jake tittade på honom.

”Varför jag?”

”Bara gör det, jag håller utkik.”

Jake drog ner masken.

Smidesstaketet stod bara en halv meter från garagets baksida. Jake klev upp på staketet samtidigt som han stöttade sig mot garageväggen.

När han kom upp gick han snabbt över garagetaket fram till fönstret. Han vände sig om och tittade mot Ahmed som nu kommit upp på garagetaket.

”Kommer du?” viskade han och viftade med handen.

Ahmed gjorde tummen upp.

Jake satte ena handflatan på fönstret. Det fanns en spärr på insidan.

”Det går inte”, sa han.

”Jag får prova”, sa Ahmed och satte båda händerna på fönstret. ”Fan!”

De tittade på varandra.

”Du har små händer och smala armar”, sa Ahmed. ”Om du sticker in armen kan du säkert få upp låsanordningen.”

Jake kavlade upp armen och förde in armen.

”En liten bit till ...”, sa Ahmed.

Fönstret öppnades.

”Nice”, sa Ahmed.

Jake hoppade in.

Därefter kom Ahmed.

”Ficklampa”, viskade Ahmed.

Jake tog upp ficklampan från ryggsäcken. Ljusstrålen riktade han fram. Oljemålningar med guldramar på väggarna och i taket en stor kristallkrona.

”Vilket håll?” sa Jake tyst.

”Dit”, sa Ahmed och pekade med tummen mot dörren längst till höger. ”Du först.”

Jake gav honom en min.

”Kom igen”, sa Ahmed tyst.

Jake gick fram till dörren. Han la örat mot dörren.

”Hör du något?” sa Ahmed.

Jake hyschade åt honom.

Sekunder gick.

”Kom igen”, sa Ahmed.

Jake öppnade försiktigt dörren. När han riktade ljuskäglan framåt och såg ett ansikte tappade han ficklampan.

”Vad gör ni här!” skrek kvinnan som Jake förstod var Eva.

Hon tog tag i kragen på honom. Jake vände sig om och såg att Ahmed var på väg ut genom fönstret.

”Vem är du?” skrek hon och drog av honom masken.

För att komma loss slängde Jake ut en arm som träffade henne i ansiktet och hon föll bakåt nerför trappan med masken i handen.

Kapitel 11

Det var sent och Jake satt på bussen på väg till Malmö. Det var bara han på bussen. Han var rejält skärrad, chockad, och kunde inte släppa tankarna på om tanten skadat sig allvarligt när hon föll baklänges nerför trappan. Han ångrade att han inte stannade kvar för att plocka upp ficklampan och ta masken. Men också för att kolla att hon inte brutit nacken. Å andra sidan, om hon inte gjort det kanske hon skulle ha gripit tag i honom och inte släppt. Denna Eva var stor. Hon var säkert stark.

Jake tog upp sin mobil och provade att ringa Ahmed igen. Men hans mobil var fortfarande avstängd. Jake skakade på huvudet. När han öppnade dörren hos Eva tog det inte mer än två sekunder förrän Ahmed var på väg ut genom fönstret. Vad fan sysslade Ahmed med? Bara lämna honom? Var han nya versionen av Blixten McQueen?

Jake la mobilen på sätet bredvid och tog av sig ryggsäcken. Om Eva var död var han en mördare. Men allt hade gått reflexmässigt när hon tog tag i masken och demaskerade honom.

Mobilen ringde. Han såg att det var Ahmed.

”Skulle vi inte vänta på varandra?” sa Jake. ”Det var ju planen.”

”Vad fan skulle jag göra?” sa Ahmed.

”Du kunde ju ha väntat så hade vi kunnat se hur skadad hon var och så kunde jag plocka upp ficklampan och ta masken.”

”Masken?”

”Ja, hon slet av mig den.”

Det blev tyst.

”Är du kvar?” sa Jake.

”Skit i masken och ficklampan. Det finns inga fingeravtryck på ficklampan. Vi hade handskar”, sa Ahmed. ”Och det är säkert okej med Eva. Trappan är klädd med en tjock heltäckningsmatta.”

”Hann du se det?” sa Jake.

”Jag sa ju att jag har varit där med morsan.”

”Jag är ändå orolig att hon har skadat sig”, sa Jake. ”Hon låg orörlig.”

”Det är lugnt. Hon är stark.”

”Hur vet du det?”

”Du såg ju henne själv”, sa Ahmed. ”Hon har tränat bodybuilding.”

Jake skakade på huvudet.

”Då var det ju tur att jag inte gick ner och kollade, för om hon inte var skadad och fått tag i mig hade jag varit rökt.”

Ahmed svarade inte.

”Varför berättade du inte att hon var gammal bodybuilder?”

”Skit i det nu”, sa Ahmed. ”Nu glömmer vi detta.”

”Lätt för dig att säga”, sa Jake. ”Det var jag som slog till henne så att hon föll.”

”Du kan vara lugn. Hon har klarat sig”, sa Ahmed. ”Det finns ändå inte mycket vi kan göra nu.”

Jake la på luren.

Även om Ahmed var övertygad om att Eva klarat sig kunde Jake inte släppa tankarna på att hon kanske brutit nacken. Och om hon bara svimmat hade hon trots allt lyckats demaskera honom. Men att hon skulle ha sett hans ansikte var ändå mindre troligt. Han hade satt ljuskäglan i ansiktet på henne.

Kapitel 12

Det var onsdag morgon. Jake låg och stirrade upp i taket. Det hade han gjort en lång stund. Hela natten hade han sovit oroligt. Flera gånger hade han varit på toa och kissat. Han hade till och med gått ut på balkongen och satt sig en stund och bara stirrat rakt ut i mörkret.

I dag var det studiedag och han skulle bara ta det lugnt. Men han kunde inte släppa tankarna på Eva. Tänk om hon skadat sig allvarligt? Ändå var han inte lika orolig i dag som i går. När Ahmed berättat för honom att hon hade tränat bodybuilding försvann lite av oron. Eva har säkert klarat fallet. Det var i alla fall så han var tvungen att tänka.

Han klev upp ur sängen. Det fick bli mjukisbyxor och en stor luftig t-shirt. I går när han kom hem var mamma vaken. Hon undrade var han hade varit. Han hade sagt att han hängt med Ahmed och bara spelat tevespel. Därefter gick han och la sig. Men det tog tid för honom att somna. Framför sig såg han Eva falla nerför trappan med masken i handen.

Det pep i mobilen. Han tog telefonen. Sms från Ahmed. En länk till en nyhetsartikel. Jake öppnade den. Läste rubriken: Femtioårig kvinna hittad död i Trelleborg. Han läste igen. Femtioårig kvinna hittad död i Trelleborg.

Jake satte sig på sängen. Han tog sig för huvudet. *Detta är inte sant.* Var Eva död? Och skickar idioten bara ett sms om hon är död?

Han slog Ahmeds nummer.

”Vad fan!” sa Jake när Ahmed svarade. ”Är det Eva som är död?”

”Verkar så”, sa Ahmed. ”Det har stått två polisbilar utanför hennes hus länge.”

”Varför ringer du inte i stället när det är sådana nyheter?”

”Vadå?”

”Om det är Eva som är död.”

”Det vet jag inte säkert.”

”Men tänk om det är hon?” sa Jake. ”Vad ska vi göra då?”

Det blev tyst.

”Är du kvar?” sa Jake.

”Jag är kvar.”

”Tänk om de får reda på att det var jag som dödade henne?”

”Vänta lite ...”, sa Ahmed.

”Vadå?”

”Det står att hon har strypmärken runt halsen.”

”Strypmärken?”

”Ja, det står också att hon hittades död i sitt sovrum.”

”Vad fan!” sa Jake. ”Står det verkligen det?”

”Ströp du henne?”

”Är du galen?” sa Jake.

Det blev tyst igen.

”Är du hundra procent säker på att det är hon?” fortsatte Jake.

”Nej”, sa Ahmed. ”Vi får höras sen. Farsan kallar på mig.”

Jake la mobilen på nattduksbordet. Om det nu är Eva, hur hamnade hon då i sovrummet? Och strypt?

Kapitel 13

Det hade blivit kväll. Jake satt i sängen på sitt rum och tittade på *The Simpsons*.

I dag hade han bara varit hemma och tagit det lugnt. Under dagen hade han tänkt på Eva flera gånger. Hur hon hamnat i sovrummet med strypmärken. Han kunde fortfarande inte förstå det. När han först läst artikeln trodde han inte att det var Eva, men efter att ha läst den ett par gånger blev han allt mer säker på att det var hon. Detta med tanke på att åldern stämde och att den döda kvinnan hade ett stort hus i centrum. Men också att det stått två polisbilar utanför huset.

Jake reste sig från sängen. Han tog sin mobil från nattduksbordet och läste sms:et han fått från mannen i förrgår. Informationen om var han skulle hämta paketet och var han skulle leverera det.

The Simpsons var slut så Jake släckte teven. Paketet ska levereras denna vecka. Han var tvungen att göra det annars skulle hans pappa hamna i vattnet med en betongklump runt fötterna.

Jake slog Ahmeds nummer.

”Hallå.”

”Tjena”, sa Ahmed.

”Har du hört något nytt om Eva?” undrade Jake.

”Vadå?”

”Om det är hon?”

”Jag tror att det är hon.”

”Då får vi gå till polisen.”

”Är du rolig?” sa Ahmed. ”Vi kommer att åka dit för mordet.”

”Det är ju inte vi.”

”Och det tror du polisen köper?” sa Ahmed.

”Har du något bättre förslag då?”

”Nej”, sa Ahmed. ”Vi får ta med oss det i graven.”

Det blev tyst.

”Jag kan fortfarande inte fatta att hon är död.”

”Inte jag heller”, sa Ahmed.

”Och så har jag det andra problemet också”, sa Jake.

”Vad?”

”Paketet”, sa Jake. ”Har du redan glömt? Gubben som vill att jag ska leverera ett paket.”

”Har du hört av honom igen?”

”Ja.”

”Vad ska du göra?” sa Ahmed. ”Ska du leverera paketet?”

”Ja, annars sänker de min pappa i havet”, sa Jake.

Det blev tyst igen.

”Vi får snacka om det i morgon”, fortsatte Jake.

”Okej”, sa Ahmed. ”Kommer du till Trelleborg eller ska jag komma till Malmö?”

”Jag ringer dig i morgon efter skolan.”

Kapitel 14

Det var torsdag och Jake hade precis kommit hem från skolan. I dag tänkte han leverera paketet. I sms:et han fått från mannen stod det att han skulle hämta det på Nobelvägen 4.

Jake tog sin mobil och slog Ahmeds nummer.

”Tjena.”

”Var är du?” undrade Jake.

”Jag är i Gallerian.”

”Jag tänkte hämta paketet i dag”, sa Jake. ”Du får följa med?”

”Varför i dag?” frågade Ahmed. ”Kan du inte göra det i helgen?”

”Det är bättre att göra det nu så jag får det överstökad.”

”Vet du vad du ska göra?”

”Japp, all information finns i sms:et.”

”Var är du nu då?”

”Hemma”, sa Jake. ”Kommer du eller inte?”

”Okej, jag kommer”, sa Ahmed. ”Men vet du vad det är i paketet?”

”Nej”, sa Jake. ”Hur ska jag kunna veta det?”

”Tänk om det är droger”, sa Ahmed. ”Eller kanske en bomb?”

”En bomb?”

”Ja, om han vill att du ska spränga något.”

”Vad skulle det vara för något?” sa Jake. ”Tror du det är Kim Jong-Uns allierade vi ska träffa?”

”Vem?”

”Ingen”, sa Jake. ”Kommer du eller kommer du inte?”

”Jag kommer. Vilken tid?”

”Spelar ingen roll när jag hämtar det bara jag sänder ett sms en timme innan”, sa Jake. ”Och det måste levereras innan veckan är slut.”

”Jag är hos dig om drygt en timme.”

”Vi ses nedanför mig annars kommer min mamma att ställa en massa frågor.”

”Okej”, sa Ahmed.

Jake la mobilen på skrivbordet. Han var aningen nervös inför mötet. Tänk om det var Jonny? Och om han fått framtida men av skottet i låret och numera haltade? Eller rent av fått amputera benet?

Jake tänkte tillbaka. Ögonblicket spelades upp där i ladan utanför Hammenhög för fyra år sedan. Jonny och kompanjonen hade tagit hans mamma, pappa och Sven. Pappa och Sven satt bundna och hade tejp för munnen. Framför sig såg Jake nu Jonny komma emot honom. När Jonny var en meter ifrån honom tryckte han av.

Som tur var hade han sänkt pistolen från huvudhöjd till midjehöjd. Om han inte gjort det hade han i dag varit en mördare. Kanske en dubbelmördare, om Eva nu också var död.

Jake tänkte på mammas skrik efteråt när blodet vällde fram ur Jonnys lår. Och när Jonnys kompanjon satte sig ner på huk och tog upp den svarta duken och tryckte mot Jonnys lår. Därefter lossade mamma repen från pappa och Sven. Och så den underliga känslan när han tittade på pistolen som blivit varm av det avlossade skottet. Han hade skjutit en människa. Han var en bad guy. En Franklin Clinton.

”Det är mat om fem minuter”, ropade mamma.

”Okej.”

Jake funderade på vad han skulle ha med sig. En kniv, ett knogjärn eller ett brännbollsrack? Nej, ett brännbollsrack var alldeles för stort. Han kom att tänka på sin gamla stiletbatong. Men var hade han lagt den?

Jake rotade genom sina lådor. Ingen stiletbatong. Kanske mamma hade tagit den? Men han kunde inte fråga henne nu. Det fick bli morakniven.

”Mat!” ropade mamma från köket.

Jake stoppade på sig kniven och gick ut i köket.

”Vad ska du göra i dag?”

”Jag ska träffa en kompis från skolan”, sa Jake. ”Vet du vem jag tänkte på i dag, mamma?”

”Nej. Vem tänkte du på?”

”På Jonny.”

Mamma vände sig om och tittade på honom.

”Vad har jag sagt om det?”

”Jag vet.”

”Vi har kommit överens om att inte prata om det.”

”Men tänk om han fått amputera benet?”

”Ja, då är det bara rätt åt honom”, sa mamma. ”Ät nu.”

”Jag undrar vad pappa gör i dag?”

Det blev tyst igen.

”När du blir arton får du bestämma själv om du vill träffa din pappa eller inte”, sa Amelia. ”Men fram till dess är det jag som bestämmer. Om han fortfarande har kontakt med kriminella ska du inte bli inblandad.”

Jake svarade inte.

Kapitel 15

Jake och Ahmed satt på bussen. De satt längst bak. På bussen var det tre killar i deras ålder och ett äldre par. Killarna var rejält högljudda. De stod mitt i gången och hade en fotboll som de sparkade till varandra.

”Så vad ska vi göra då?” frågade Ahmed.

Jake svarade inte.

”Hallå”, förlängde Ahmed och knäppte med fingrarna framför ansiktet på honom.

”Vad sitter du och tänker på?”

”Vad tror du?”

”Är det Eva igen?”

”Ja, det är klart”, sa Jake.

”Det stod att hon var strypt, och du ströp inte henne så vi är oskyldiga”, sa Ahmed.

”Dessutom tog vi inget.”

”Nej, men vi bröt oss in hos henne. Det är hemfridsbrott.”

”Okej”, sa Ahmed. ”Men nu ska vi hämta ett paket så vi får prata om Eva efteråt.”

”Jag tycker att vi går till polisen och berättar.”

”Vi får ta det sen.”

Fotbollen kom farande i luften och prickade Ahmed i huvudet.

”Vad i helvete gör ni?” sa Ahmed och böjde sig ner och tog upp bollen.

Han tittade på Jake.

”Ge mig kniven”, sa han.

”Inte här för fan”, sa Jake.

”Ge mig kniven!”

Jake gav Ahmed morakniven.

Ahmed satte kniven i bollen och luften pös ut.

”Här!” sa han och slängde tillbaka bollen till killarna.

Killarna tittade på varandra men sa inget.

”Var var vi?” sa Ahmed och gav Jake kniven.

”Att jag tycker att vi går till polisen och berättar att vi har varit inne hos Eva”, sa Jake smått förvånad över vännens handlande.

”Vi pratar om det efter att vi hämtat paketet.”

”Okej”, sa Jake och stoppade ner kniven i fodralet. ”Vi går in, tar paketet snabbt som fan och åker och levererar det.”

”Tänk om det är en setup?” sa Ahmed.

”Vad menar du?” sa Jake och kastade en blick på killarna med den trasiga bollen.

”De kanske lurar oss”, sa Ahmed.

”Varför skulle de göra det?”

”Man vet aldrig”, sa Ahmed. ”Det är maffian.”

Det blev tyst.

”Ge mig telefonen så får jag läsa sms:et”, sa Ahmed.

Jake tog upp sin mobil och klickade fram meddelandet.

Ahmed läste sms:et. Bussen stannade. Den ena killen gjorde fingret åt dem innan de gick av.

”Så vad är vår back-up ifall något händer?” undrade Ahmed och gav tillbaka mobilen till Jake.

”Jag har ingen B-plan”, sa Jake. ”Jo, att springa som fan.”

”Du vet att jag inte är världens snabbaste”, sa Ahmed.

”Här ska vi av”, sa Jake och tänkte att för två dagar sedan var vännen nya versionen av Blixten McQueen och nu var han tillbaka som Skalman.

De reste sig upp. Bollen låg kvar i bussen. Ahmed sparkade till den innan de klev av.

Jake tog upp sin mobil. Han slog mannens nummer.

”Hallå, det är Jake. Vi är här nu. Vilket nummer var det?”

”Nummer 4 in i porten och trappan till höger.”

”Okej”, sa Jake. ”Ingen porttelefon?”

”Den fungerar inte. Det är öppet. Andra våningen.”

”Okej. Vi är där om en minut.”

Jake stoppade mobilen i fickan.

”Vad sa han?”

”Att det är nummer 4, in i porten och sedan till höger. Det står Dragan på dörren.”

”Då är det här”, sa Ahmed.

De gick in i porten.

Hissen stod på bottenplan så de gick in.

Jake tryckte på hissknappen. Han tittade på Ahmed.

”Kom ihåg nu att vi måste ha attityd. Detta är inga småpojkar”, sa Jake och stoppade morakniven innanför jackan.

”Okej”, sa Ahmed.

Jake knuffade upp hissdörren.

”Där”, sa Ahmed och pekade på en dörr med egengjord namnskylt.

Jake knackade på dörren. Ahmed ställde sig bakom honom.

Dörren öppnades.

”Känner du igen mig?” sa mannen och log.

”Nej”, sa Jake.

Mannen höll upp ena handflatan för skägget.

Jake såg nu vem det var.

”Jag ser på din reaktion att du minns mig”, sa Jonny. ”Vem är din vän?”

”Skit du i det.”

”Lika tuff fortfarande. Men nu huvudet längre.”

Jake svarade inte.

”Men nu är det jag som har vapnet”, sa Jonny syrligt och tog tag i kavajslaget och visade pistolen som han hade i byxlinningen. ”Stig in.”

Jake och Ahmed gick in och Jonny stängde dörren. Jake kollade sig omkring. Lägenheten var liten, troligtvis en enrummare.

Plötsligt öppnades toadörren och ut kom en flintskallig man i svart träningsoverall.

”Är det du som är Jake?” frågade mannen.

Jake nickade. De stod kvar i hallen.

”Vem fan är han där?” sa mannen.

”Det är hans vän”, sa Jonny.

”Okej”, sa mannen och öppnade klädkammardörren.

Ur garderoben tog han ut ett paket och räckte det till Jonny.

”Har du berättat för Jake hur viktigt det är att det kommer till rätt mottagare?” sa mannen.

”Vad är det för något?” undrade Ahmed.

”Du är tyst”, sa mannen. ”Det är Jake som vi gör affärerna med. Han är skyldig oss en tjänst eftersom han för ett par år sedan sköt sönder min väns ben. Vilket du säkert redan vet. Småpojkar brukar ju skryta om sådant.”

Det blev tyst.

”Och titta på honom nu”, fortsatte mannen. ”Han går som en krympling.”

”Vad är det i paketet?” sa Jake.

”Bry dig inte om det”, sa mannen.

”Om du inte säger vad det är så får ni själv leverera det.”

Mannen skrattade.

”Då hamnar din pappa, Carlos, på botten.”

”Det skiter jag i för jag träffar ändå inte honom längre”, sa Jake och tittade på Ahmed. ”Vi drar.”

Jonny tittade på sin kollega.

”Och om vi ska göra affärer med någon så vill vi också att de presenterar sig för oss”, fortsatte Jake och vände på klacken.

”Du stannar här”, sa mannen och tog tag i Jakes ena arm.

Jake vände sig om och satte morakniven i låret på mannen.

Springande lämnade Jake och Ahmed lägenheten.

Kapitel 16

Det var fredag eftermiddag. Jake hade precis kommit hem från skolan. Han låg i sin säng och tänkte på det som hänt i går. Under hela skoldagen hade han tänkt på det. Han hade stuckit kniven i mannens lår.

Jake visste inte var han hade fått modet ifrån. Men på något vis kändes det skönt. Han hade satt sig i respekt. Visat dem att de inte skulle köra med honom. Samtidigt undrade han om de nu skulle göra slag i saken och sänka hans pappa i havet? Kanske det ändå inte var en sådan klok idé att sätta kniven i mannens lår. Men det fanns inget han kunde göra åt saken nu.

Det ringde. Jake tog sin mobil från nattduksbordet.

”Hallå”, sa han och satte sig upp.

”Har du läst?” undrade Ahmed.

”Vadå?”

”Polisen har hittat mannen som de misstänker ha mördat Eva.”

”Har de?” sa Jake och kände lättnad.

”Ja.”

”Men ...”, sa Jake och gick fram till fönstret.

”Inga men nu”, sa Ahmed. ”Glöm nu henne. Vi har inget med det att göra. Hon dog inte av din knuff. Någon har kommit efter oss och strypt henne.”

”Var står det?”

”Jag skickar länken.”

”Vem dödade henne då?” sa Jake.

”Det går de ju inte ut med”, sa Ahmed.

”Okej.”

”Vi kan vara lugna nu och lägga detta bakom oss.”

”Ja”, sa Jake. ”Men fan vad konstigt om du tänker efter.”

”Vad?”

”Att hon haft inbrott två gånger under en och samma dag”, sa Jake. ”Plus att det var under samma tid.”

”Det har jag också tänkt på”, sa Ahmed. ”Liksom ... vad är oddsen?”

Det blev tyst.

”Men du ...”, fortsatte Ahmed. ”... fan vad grym du var i går. Du har blivit en riktig gangster. Jag vet inte om jag vågar hänga med dig längre.”

”Lägg av”, sa Jake. ”Det får vara slut på sådant skit nu.”

”Vad ska du göra med Jonny och den andre då?”

”Vad menar du?”

”Om de ringer dig igen? Skickar dig fler sms att du ska leverera. Eller hotar din mamma eller pappa.”

”Jag skiter i min pappa”, sa Jake. ”Men skadar de min mamma så vet jag inte vad jag gör.”

”De fick i alla fall respekt för dig”, sa Ahmed. ”Jag tror inte att de hör av sig fler gånger. De vet nu att du blivit en riktig bad guy, en ung Tony Montana. Morsan kallar. Måste käka. Jag skickar länken.”

Jake la mobilen på nattduksbordet, tog av sig koftan och satte sig på sängen. Han suckade. Han tänkte på Eva. Det kändes skönt att det inte var av fallet hon dog. Men samtidigt väldigt hemskt. Och konstigt.

Han tog fjärrkontrollen och tände teven. TV6. *The Simpsons*.

Det plingade i mobilen. *Länken*.

Det var inte Ahmed. Jake öppnade sms:et. En bild av hans pappa halvliggande på en säckkärra med fötterna i en betongklump.

Kapitel 17

En halvtimme hade gått. Jake satt kvar i sängen. Han kunde inte tro det. De hade gjutit in pappas fötter med cement. Och pappa såg rädd ut. Pappa som aldrig annars verkade rädd. Det var i alla fall vad han mindes.

Jake bestämde sig för att i fortsättningen bli ännu tuffare. Det var nog det enda rätta. Att få Jonny och mannen att förstå att han inte var en liten grabb längre.

Han slog mannens nummer.

Även om Jake inte gillade vad hans pappa hade gjort skulle han inte kunna leva med samvetet att hans pappa blivit dumpad i havet. Han var helt enkelt tvungen att rädda honom.

”Det är jag”, sa Jake och ställde sig upp.

”Jake ...”, sa Jonny med ett skratt. ”Bra att du har ändrat dig.”

”Vad fan håller ni på med!” sa Jake. ”Håll min pappa utanför detta! Det är jag och ni.”

”Tyvärr kan vi inte göra det”, sa Jonny. ”Jag gav dig en chans. Om du levererade paketet hade vi varit kvitt. I stället sticker du kniven i min vän Dragan.”

”Jag högg honom för fan i självförsvar”, sa Jake. ”Och om jag ska leverera ett paket måste ni för helvete berätta vad som finns i det. Om det är droger jag ska leverera och polisen tar mig blir jag dömd till ungdomsfängelse.”

”Bry dig inte om vad paketet innehåller”, sa Jonny. ”Om du vill att din pappa ska leva måste du leverera åt oss i ett helt år nu.”

Jake blev tyst.

”Och vi vill ha svaret nu”, fortsatte Jonny.

”Okej”, sa Jake. ”Året ut.”

”Kom till Ångbåtsbron om exakt en timme”, sa Jonny. ”Vi har en vit skåpbil, en TDI. Vet du var Ångbåtsbron ligger?”

”Ja, det är en utskjutande kaj och gata, norr om Skeppsbron.”

”Jag hör att du hängt med på historiektionerna”, sa Jonny och skrattade. ”Och kom ensam.”

Jake stod kvar med mobilen vid örat. Jonny hade lagt på.

Jake la mobilen på nattduksbordet. Hur ska han kunna rädda sin pappa? Att ringa Ahmed var inte lönt. Det skulle ta alldeles för lång tid för honom att komma till Malmö.

Jake suckade. Han fick helt enkelt göra det själv.

Jake tog mobilen och stoppade den i fickan. Han drog på sig en svart hoodie. Han bestämde sig för att ta med sig ett vapen. Men var hade han lagt stiletbatongen?

Han sökte i byrålådorna. Den var inte där. Det fick bli knogjärnet. Han stoppade ner det i fickan och gick ut i hallen.

Han lyfte ner sin jacka och tog på sig skorna.

”Vart ska du, Jake?” frågade hans mamma.

”Jag ska bara till en vän. Jag är tillbaka om ett par timmar.”

”Okej”, sa mamma. ”Ska du inte äta först?”

”Nej”, sa Jake och lämnade lägenheten.

När han kom ner tog han upp sin mobil. Han tittade på bilden igen av sin pappa halvliggande i säckkärran med fötterna i betong. På bussen skulle han ringa Ahmed och berätta allt.

Jake kom att tänka på Sven. En person som han gärna skulle haft med sig. Sven var stark, två meter lång och före detta tyngdlyftare. Jake kom också att tänka på Rut, Svens granne i Klagstorp, *Krutkärringen*. Han undrade om hon fortfarande var i livet?

Jake klev på bussen. Han skannade kortet och satte sig. Han slog Ahmeds nummer. Ahmed svarade direkt.

”De har tagit min pappa”, sa Jake.

”Vem har tagit honom?”

”Jonny och hans vän.”

”Så?” sa Ahmed. ”Du sa ju att du inte brydde dig om honom.”

”De har gjutit in hans fötter i cement”, sa Jake. ”Skulle du kunna leva med samvetet att din pappa blivit dumpad i havet för att du struntat i att hjälpa honom?”

”Men jag tycker om min pappa”, sa Ahmed. ”Sa du cement ... du menar betong?”

”Cement eller betong ... skit samma”, sa Jake. ”Kanske tycker jag också om min pappa. Han har bara gjort ett enda misstag och jag har varit dum nog att lyssna på min mamma.”

”Vad menar du?”

”Att jag vill träffa honom.”

”Ja, men det har ju inte gått att träffas för att din mamma har varit rädd att du skulle skadas när din pappa träffar skumma typer.”

”Det gör jag ju nu ändå”, sa Jake. ”Kanske är det mitt öde.”

Det blev tyst i luren.

”Vad ska du göra då?” sa Ahmed.

”Jag är på väg dit nu.”

”Ensam?” sa Ahmed. ”Det är galet. Var ska ni ses?”

”Ångbåtsbron”, sa Jake. ”De vill nu att jag levererar paket åt dem i ett helt år.”

”Ska jag komma eller?”

”Nej, det tar för lång tid”, sa Jake och tittade på klockan. ”Jag ska vara där om tio minuter.”

”Okej”, sa Ahmed. ”Ska vi hålla linjen öppen?”

”Nej, det är lugnt”, sa Jake. ”Jag hör av mig efteråt.”

”Ja, om du fortfarande lever.”

Jake la på.

Bussen stannade vid Centralstationen. Jake klev av.

Med raska steg gick han mot Ångbåtsbron. Det skulle bara ta några minuter att komma dit.

Han tog upp sitt knogjärn och satte det på sig. Han slog lite lätt i handflatan. Han var inte längre elva. Han hade fyllt femton, snart sexton. Han var en och sjuttio och vägde nästan sjuttio kilo. En vit Floyd Mayweather. I alla fall önskade han att han var. Han gillade boxning. Och nu ska Floyd Mayweather och Conor McGregor kanske mötas i en supermatch till hösten. Mayweather, världsmästare i fem olika viktklasser, och McGregor MMA-utövare med mästartiteln i två viktklasser samtidigt.

Jake nådde Ångbåtsbron. På höger sida låg sjöfartsverkets båt, pilot 214 SE. Längre fram såg han den vita skåpbilen.

Jake läste på den silverfärgade stapeln där alla företagen hade sina loggor och namn: IMP, Stabenfeldt AB, Kärhs Group, Verisure, Securitas Direct, NE, Fyrklövern, Purity Vodka. Han undrade varför de skulle träffas här. Inte minst med tanke på att Securitas, ett vaktbolag, hade sina lokaler här.

Jake gömde händerna i hoodie-fickan.

Han ökade farten.

När han var ett trettiotal meter från skåpbilen öppnades passagerardörren och Jonny klev ur.

”Var är min pappa!?” hojtade Jake och kastade en blick åt vänster, ett stort ankare på en sten med ingraveringen Sten sture.

”Lugna dig, grabben”, sa Jonny. ”Han är där bak.”

”Visa mig.”

”Du kan öppna själv.”

Jake gick fram till bilen. Han öppnade bakdörren. Där låg hans pappa i säckkärran med tejp för munnen. Carlos spärrade upp ögonen när han såg sin son. Plötsligt kände Jake ett slag mot huvudet och allt blev svart.

Kapitel 18

Jake tog sig för huvudet. Det var ett rejält slag han fått. Han misstänkte att det kommit från en gummibatong.

Han satte sig upp. Tittade sig omkring. Det var mörkt. Men han kunde se att hans pappa låg bredvid honom på säckkärren med fötterna i betongklumpen.

”Pappa”, sa Jake och rev bort tejen från pappas mun. ”Vakna.”

Inget svar.

Jake kände på pappas puls. Han var inte död. Kanske bara drogad.

Jake gav sin pappa några lavetter.

”Pappa, vakna”, sa han.

Hans pappa rörde på sig.

”Vakna.”

”Var är jag?” sa Carlos.

”Vi är i en lada”, sa Jake.

”Är det du, Jake?”

”Ja”, sa Jake.

”Var är vi?” undrade Carlos.

”Jag tror att vi är i en lada”, sa Jake igen.

Det var mest sannolikt att de var i en lada eftersom det var jordstampat golv. Jake ställde sig upp. Han kunde skymta två stora portar.

Jake tittade sig omkring. Vad han behövde var en stor hammare för att få bort betongklumpen från pappas fötter.

”Hur hittade du mig?” sa Carlos.

”De skickade ett sms och hotade med att dumpa dig i sjön om jag inte levererade ett paket till dem.”

”Gjorde du det?”

”Nej.”

”Förlåt mig, Jake, för allt”, sa Carlos.

Jake kunde se tårar i pappas ögon. Men det var inte läge för sentimentalitet.

”Det är lugnt”, sa Jake och la sin hand på pappa axel.

”Hur länge tror du att vi har legat här?” sa Carlos.

”Jag vet inte, kanske två timmar.”

”Du har ingen telefon?”

Jake kände i fickorna.

”De har tagit den.”

Carlos tog sig för huvudet medan Jake gick fram till porten och tittade ut genom springan. Men det var mörkt.

Med tanke på att det var helt tyst, varken bilar eller människor kunde höras, så gissade han på att de var ute på landet.

Jake knuffade lite lätt på porten. Men bommen låg för. Han kände i fickan efter knogjärnet. De hade tagit det också.

Jake gick tillbaka.

”Vi måste få loss dig, pappa, innan de kommer”, sa han. ”Jag ska se om jag kan hitta något som vi kan spräcka betongklumpen med.”

Jake uppskattade att ladan var hundra kvadratmeter stor. Något skulle han väl kunna hitta som han kunde spräcka gjutningen med?

En hostning hördes utanför.

Carlos gjorde en gest till Jake att han skulle lägga sig ner. Vilket han gjorde.

”Låtsas vara avsvimmad”, viskade Carlos. ”Och när han kommer in så måste du övermanna honom. Det är vår enda chans.”

Bommen lyftes bort.

Porten öppnades.

Någon klev in.

Sekunder gick.

Jake öppnade ena ögat. Han kunde se att det var Jonny.

Jonny tände ficklampan.

Jake låg helt still.

Jonny lyste på honom. Sekunder gick. Därefter vände Jonny sig om och började gå mot utgången.

Jake reste sig snabbt upp. Han tog några hastiga steg mot Jonny. Precis när han skulle hoppa på honom vände Jonny sig om.

”Vad i helvete!” utbrast Jonny.

Jake riktade ett slag mot honom som träffade näsan och Jonny tappade ficklampan som rullade iväg.

Med all kraft skickade Jake iväg en spark, som tog mellan benen, och Jonny sjönk ihop på det jordstampade golvet.

”Kolla om han har pistol!” skrek Carlos.

Jake tog pistolen som Jonny hade nerstoppad i byxlinningen.

”Slå pistolen i huvudet på honom!” sa Carlos.

”Det behövs inte”, sa Jake. ”Han är helt borta.”

”Okej”, sa Carlos. ”Nu måste du försöka spräcka betongklumpen med en kula.”

”Vad ska jag göra?”

”Du ska skjuta på den.”

”Men tänk om jag missar?”

”Vi har inte tid”, sa Carlos. ”Gör det nu innan Dragan kommer. Kanske är de fler här.”

”Men tänk om jag träffar dig.”

”Den risken får vi ta. Vi måste härifrån”, sa Carlos. ”Annars kommer de att döda oss.”

”Okej.”

Jake gick fram.

”Sikta ordentligt”, sa Carlos. ”Och akta dig för rikoschetter.”

Jake kände nervositeten.

”Skjut!”

Jake tryckte av, betongflisorna yrde omkring i ladan och betongklumpen sprack direkt.

Jake la ner pistolen och hjälpte sin pappa upp. Han såg att det var blod på pappas fötter.

”Kan du gå?” frågade Jake.

”Ja.”

Jake böjde sig ner och tog upp pistolen och ficklampan. Han riktade ljuskäglan på Jonny. När han såg att Jonnys hals var blodig böjde han sig ner. Han kände på pulsen.

”Helvetel!” sa han och tittade på sin pappa. ”Jag tror att Jonny blev träffad av en rikoschett.”

De sprang ut ur ladan.

Fram mot skåpbilen som stod ett femtiotal meter bort.

”Kan du tjuvkoppla?” sa Jake.

”Ja.”

När de kom in i bilen såg de att nycklarna satt i tändningslåset.

”Äntligen är turen med oss”, sa Carlos.

Han vred på tändningsnyckeln.

Med en rivstart lämnade de platsen.

Kapitel 19

Jake och Carlos satt i köket i Carlos lägenhet i Trelleborg. Skåpbilen hade de satt vid torget och nycklarna hade de slängt i buskarna.

Det var sent. Jake hade precis ringt sin mamma. Till henne hade han sagt att han var trött och inte orkade ta sig hem så han skulle sova hos Ahmed.

”Jag kan inte sluta tänka på Jonny”, sa Jake. ”Tror du att han är död?”

”Varför skulle han vara det?” sa Carlos och la sin hand på Jakes axel.

”Han blev träffade av en rikoschett och halsen var helt blodig på honom”, sa Jake.

”Är du säker?”, sa Carlos.

”Ja”, sa Jake. ”Det var när jag skulle skjuta loss dig från betongklumpen som en betongflisa träffade honom.”

”Men det finns inga ömtåliga organ i halsen så det är säkert ingen fara med honom”, sa Carlos. ”Det är nog bara ett köttår.”

”Kände du inte på pulsen?”

”Jo, men jag kände ingenting”, sa Jake.

”Det var kaotiskt”, sa Carlos. ”Det är klart att du inte kände någonting. Du var uppjagad. Mycket adrenalin.”

Det blev tyst.

”Jag är övertygad om att han inte är död”, fortsatte Carlos. ”Så tänk inte mer på det.”

Det blev tyst igen.

”Skulle han vara”, fullföljde Carlos. ”Så räknas det som självförsvar.”

Jakes mobil ringde. Det var Ahmed.

”Hallå”, sa Jake.

”Hur gick det?”

”Det gick inte bra”, sa Jake. ”Kan jag ringa dig om en stund?”

Jake la telefonen på bordet. Han tittade på sin pappas fötter. Handduken som pappa lindat om sina fötter var rejält blodig.

”Ska vi inte åka till sjukhuset?”, sa Jake.

”Jag klarar mig”, sa Carlos. ”Men jag får nog ta en whiskey för det svider som fan. Kan du ta flaskan i kylen?”

Jake reste sig upp och öppnade kylen.

”Det finns saft till dig”, sa Carlos.

Jake tog ut whiskyn och saften. Han ställde whiskeyflaskan och saften på bordet. Carlos pekade mot skåpet.

”Kan du ta två glas?” sa han.

Jake tog två glas och satte på bordet. Carlos tittade på sin son.

”Tänk nu inte mer på Jonny.”

Jake satte sig. Han såg sig runt i köket.

”Hur länge har du bott här, pappa?”

”Jag flyttade hit direkt efter att vi sålt radhuset.”

”Har du något jobb, pappa?”

”Nej.”

”Var får du pengar ifrån?” undrade Jake. ”Får du pengar från socialen?”

Carlos nickade.

”Du själv då?”

”Vad menar du?”

”Jag har letat efter er på nätet.”

Jake drog på munnen.

”Vi heter inte Silva längre.”

”Jaså?” sa Carlos. ”Har din mamma tagit tillbaka sitt efternamn, eller har ni hemlig identitet?”

”Ja. Hemlig identitet”, sa Jake. ”Gissa vad vi heter?”

”Svensson?” sa Carlos. ”Eller kanske Nilsson?”

”Johansson”, sa Jake.

Carlos log och tittade på sin son.

”Jag kan inte fatta att du är här”, sa han. ”Att fyra år har gått.”

”Det har gått fort”, sa Jake.

Carlos svepte sin whiskey. Han satte glaset på bordet.

”Vi får gå och lägga oss”, sa han. ”Jag tror att jag har en tandborste till dig.”

”Jag ska bara sända ett sms till Ahmed.”

”Gör det”, sa Carlos och reste sig försiktigt upp. ”Jag går och borstar tänderna så länge.”

Kapitel 20

Jake vaknade. Han hade knappt sovit något i natt. Det enda han tänkt på var vad som hänt Jonny. Hade han klarat sig?

Jake satte sig upp. Han hade sovit i pappas säng, pappa hade legat i soffan. Det var redan bäddat i soffan. Filten var hopvikt och låg på kudden.

Han sträckte sig efter mobilen. Klockan var halv nio.

”Pappa, är du här?” sa han och ställde sig upp.

Inget svar. Pappa hade bara en enrumslägenhet. Antagligen hade han gått ut.

Jake tog sina kläder som han slängt på golvet. Han drog på sig jeansen och sin hoodie och stoppade mobilen i fickan.

Han gick ut i köket. På bordet låg en lapp. Han läste: ”Handlar frukost. Tillbaka snart”.

Jake tog upp mobilen och slog Ahmeds nummer.

”Det är jag”, sa Jake.

”Nu får du ta mig fan berätta vad som hände i går?” sa Ahmed.

”Jag mötte Jonny vid Ångbåtsbron”, sa Jake. ”Jag sa åt honom att jag ville se min pappa först innan jag tar emot något paket. Jonny sa att han var därbak i bilen och att jag själv skulle öppna.”

”Gjorde du det?” sa Ahmed. ”Det kunde ha varit en setup.”

”Det var just vad det var.”

”Var det?” sa Ahmed. ”Vad hände?”

”Jag öppnade bakdörren. Där låg min pappa på en säckkärra med betongklumpen runt fötterna. Sekunden efter blev det svart.”

”Svart? Vadå svart?”

”Vad tror du?” sa Jake. ”De knockade mig.”

”Hur då?”

”Jonny slog mig i bakhuvudet med något hårt så jag tuppade av.”

”Shit”, sa Ahmed. ”Vad hände sen?”

”Jag vaknade upp i en lada med min pappa”, sa Jake. ”Det var mörkt.”

”Var då?”

”Någonstans utanför Svedala”, sa Jake.

”Hur kom du loss?”

”Jag letade efter någonting som kunde spräcka betongklumpen”, sa Jake. ”Men precis då hörde jag Jonny utanför ladan på väg in så vi låtsades vara avsvimmade. Han kom in och kollade. När han var på väg ut smög jag upp bakom honom och knockade honom.”

”Fan vad fett!” sa Ahmed. ”Värsta Snake från Metal Gear Solid.”

”Håll i dig nu då”, sa Jake.

”Vad?”

”När Jonny var utslagen tog jag hans pistol för att skjuta sönder betongen. Och när jag sköt flög det flisor runt i ladan.”

”Och?”

”En träffade Jonny.”

”Var?”

”I halsen”, sa Jake.

”Oj, shit.”

Det knackade på dörren.

”Någon knackar”, sa Jake. ”Det är nog min pappa. Jag ringer dig senare.”

Jake la mobilen på köksbordet och gick ut i hallen. Han tittade på dörren. Kunde inte pappa öppna dörren själv? Det knackade igen.

Jake öppnade dörren. Framför honom stod Dragan.

Kapitel 21

Jake försökte dra igen dörren men Dragan satte foten emellan.

”Låt mig komma in”, sa Dragan. ”Jag vill bara prata.”

”Om du inte tar bort foten så skriker jag så grannarna hör”, sa Jake. ”Och här bor en Hells Angels-kille i trappan. Och han är stor.”

”Ta det lugnt”, sa Dragan. ”Vi ska bara snacka.”

”Dra åt helvetet!” sa Jake. ”Ni gjöt fast min farsas fötter i cement och du tror att jag ska släppa in dig?”

Dragan drog upp dörren, knuffade undan Jake och gick in.

”Var är din pappa?” skrek han.

Jake svarade inte.

Ur innerfickan drog Dragan upp en pistol. Det var en likadan pistol som Jonny hade. Något som betydde att Jonny kanske var död.

”Har du knäck i öronen”, skrek Dragan. ”Var är din farsa?”

”Han är inte här!” sa Jake.

”Var fan är han då?”

”Han är och handlar.”

”Då väntar vi på honom.”

Jake svarade inte.

Dragan knuffade in Jake i rummet. Jake såg att han tog sig för benet.

”Du stack hål på min främre lårmuskel och Jonny ligger på sjukhuset. Jag skulle egentligen skjuta dig här på plats.”

”Du hade pistol och försökte stoppa mig när jag och min vän försökte gå”, sa Jake och satte sig i soffan.

Nycklar rasslade utanför dörren.

Dragan tittade på Jake.

”Nu kommer din farsa så du håller käft.”

Dragan tog några steg åt sidan och ställde sig bakom bokhyllan. Han riktade pistolen mot Jake.

”Ett ord och jag sätter en kula mellan ögonen på dig.”

Dörren öppnades.

”Är du vaken, Jake?” lät det utifrån hallen.

Dragan hyschade och spände ögonen i Jake.

Kapitel 22

Jake och Carlos satt i soffan. Dragan satt i sängen med pistolen riktad mot dem. På bordet låg en påse bullar, en ost och ett paket skivad skinka.

”Jag behöver gå på toa?” sa Jake.

”Du får hålla dig”, sa Dragan. ”Vi ska reda ut detta först.”

”Kan vi i alla fall få kaka?” sa Carlos. ”Vi börjar bli hungriga.”

”Okej”, sa Dragan. ”Men ni får äta bullarna hela.”

”Det blir torrt”, sa Carlos. ”Du kan väl hämta smör och en kniv? Det räcker med en smörkniv.”

”Nej, inga knivar”, sa Dragan. ”Ni kan dela bullarna med händerna.”

”Ska vi dela osten också med händerna?” sa Jake.

”Ni får ta skinka.”

Carlos reste sig upp och tog två bullar.

”Efter allt skit ni ställt till med så måste ni leverera paket till oss i två år”, fortsatte Dragan och tittade på Carlos. ”Om inte så går jag till polisen och berättar vad din son har gjort.”

”Då åker ni ju själv dit”, sa Carlos. ”Och om Jonny blev träffade av en rikoschett så var det inte med avsikt.”

”Jag menar inte det.”

”Vad menar du då?” sa Carlos.

”Fråga din son.”

Carlos tittade på Jake.

”Vad menar han, Jake?”

Jake ryckte på axlarna.

Dragan skrattade.

”Din son är en större gangster än vad du tror.”

”Allt är gjort i självförsvar”, sa Carlos.

”Det är inte vad jag menar.”

Det blev tyst.

Carlos tittade på Jake igen.

”Vad menar han?”

Jake svarade inte.

”Han och hans vän och två andra har rånat en guldsmedsaffär.”

Carlos tittade på Jake.

”Är det sant?” sa han.

Jake satt tyst.

”För helvete, Jake”, sa Carlos.

”Lägg av nu”, sa Dragan och viftade med pistolen. ”Familjeangelägenheterna får ni snyfta om sen. Skicka mig en bulle och skinkan.”

Jake tittade på sin pappa samtidigt som han reste sig upp. Han tog skinkan och en bulle ur påsen.

”Lugnt och fint”, sa Dragan.

Jake la bullen och skinkan på sängen och Dragan sänkte pistolen. Jake såg sin chans och kastade sig över honom, tog tag i armen men ett skott brann av.

”Är du träffad, Jake!?” skrek Carlos och kastade sig upp ur soffan.

”Nej”, sa Jake andfådd. ”Skottet träffade honom.”

I sängen låg Dragan orörlig. Blod sipprade ut ur munnen på honom. Carlos lade två fingrar mot Dragans hals. Han tittade på Jake.

”Han är död.”

Kapitel 23

Det hade blivit natt. Carlos och Jake hade rullat in Dragan i vardagsrumsmattan.

”Jag går nu”, sa Carlos och tog ficklampan och lägenhetsnycklarna från bordet.

”Är du säker på att du hittar bilnycklarna?” sa Jake. ”Du slängde dem långt in i buskarna.”

”Ja det tror jag”, sa Carlos och stoppade lägenhetsnycklarna i fickan. ”Men jag är inte säker på om bilen står kvar. Vi vet ju inte om Dragan och Jonny har anmält den stulen och polisen har hämtat den.”

Jake nickade.

”Lås dörren och öppna inte för någon”, sa Carlos och lämnade lägenheten.

Jake låste dörren. När han tittade på dörren tänkte han tillbaka på det som hänt när de bodde i Trelleborg. Dagen då han klev upp på pallen, för att se i tittögat, och han såg mannen komma tillbaka med ett långt svart fodral. När mannen plötsligt stannade några meter från deras hus och knäppte upp fodralet och tog ut något som Jake först inte kunde se vad det var. Därefter släppte mannen fodralet på gången i trädgården och sekunden efter hördes en öronbedövande knall. Ett skräckscenario som Jake drömt om åtskilliga gånger. Som tur var hann han rusa in i klädkammaren. Om inte så hade hans kropp varit full av hagel och han hade sett ut som en schweizerost. Och så minuterna efter när han skakade och grät om vartannat och inte vågade gå ut ur klädkammaren eftersom han inte visste om mannen var inne i huset.

Carlos kom tillbaka.

”Det gick snabbt”, sa Jake. ”Hittade du bilnycklarna?”

”Ja”, sa Carlos.

”Och bilen?”

”På samma ställe, men med en parkeringsbot.”

”Ska vi bära ner honom då?” sa Jake.

”Ja”, sa Carlos. ”Jag ställde bilen precis utanför.”

”Hur gör vi?”

”Vi öppnar dörren och lägger honom på våningsplanet”, sa Carlos. ”Vi tänder inte ljuset i trappan.”

”Tänk om vi möter någon i trappan?”

”Klockan är ett på natten. Alla sover vid denna tid”, sa Carlos. ”När vi kommer ner lägger vi kroppen på entréplanet och så går jag ut och öppnar bakdörren på skåpbilen.”

”Okej”, sa Jake. ”Men tänk om någon kollar från fönsterna?”

”När jag vänder tillbaka in efter att ha öppnat bakdörren på bilen så kollar jag upp mot fönsterna, och ser jag då någon sitta där får vi vänta.”

”Okej”, sa Jake.

”Då sätter vi igång”, sa Carlos och öppnade lägenhetsdörren.

De gick in i vardagsrummet och lyfte upp mattan med kroppen.

Ute i trappan la de ner kroppen och mattan på våningsplanet.

Jake stängde tyst dörren.

De lyfte upp mattan och gick försiktigt ner.

När de kom ner la de ner kroppen på entréplanets golv.

Carlos öppnade portdörren och gick ut. Han öppnade den ena bakdörren på bilen, vände sig om och tittade upp mot fönsterna.

Han gick tillbaka in i trappan, satte klacken mot dörren.

”Okej”, sa han tyst. ”Då lyfter vi.”

När de kom ut la de in mattan med kroppen där bak. Carlos stängde bakdörren på skåpbilen.

Innan de gick in i bilen tittade Carlos upp mot fönsterna igen. Det var släckt i alla fönster utom ett.

De satte sig i bilen.

De tittade på varandra.

”Nu kör vi”, sa Carlos.

Kapitel 24

Klockan hade blivit kvart i två på natten när de svängde in mot Bokskogen. På vägen dit hade de bara mött två bilar. En var en lastbil. Nu såg de strålkastarljus närma sig. Carlos kastade en blick på sin son.

”Du har bälte på dig?”

”Ja, men inte du”, sa Jake.

”Oj”, sa Carlos och drog till sig bältet.

Sekunden efter fick de mötet med bilen.

”Jag hann”, sa Carlos och tittade på sin son.

”Jag tror att det var en polisbil”, sa Jake.

”Var det?” sa Carlos och kastade en blick i ytterspeglarna.

”Ja”, sa Jake.

”Helvete!” utbrast Carlos när han såg att bromsljuset lyste till på polisbilen.

Jake vände sig om.

”Den svänger, pappa.”

Carlos tog sig för huvudet.

”Vad ska vi göra?” sa Jake.

I ytterspeglarna såg Jake hur strålkastarljuset kröp allt närmare.

”Vi stannar, pappa”, fortsatte Jake. ”Vi har båda bälte och du har körkort, så kanske de bara ska kolla det.”

”Ja, men tänk om Jonny och Dragan har anmält bilen stulen?”

En skarp siren ljud och ett blått roterande sken lyste upp hytten i skåpbilen. Carlos förde upp blinkern och körde in till sidan.

”Vad ska vi säga?” sa Jake.

”Att jag ska lämna dig till din mamma i Malmö.”

”Okej, men så sent?”

Det knackade på sidorutan.

Carlos körde ner fönstret.

”God kväll”, sa polismannen och lyste med ficklampan in i bilen.

”Hej”, sa Carlos.

Polisen var ung, lång och smal och hade ett välansat skägg.

”Vart är ni på väg så här sent?”

”Jag ska lämna grabben till hans mamma.”

”Det var en sen återlämning.”

”Ja, vi kommer från mitt sommarhus i Hammenhög.”

Jake tittade på Carlos.

”Kan jag få se körkort?”

Carlos tog upp sitt körkort och gav honom. Polismannen lyste på körkortet. Han tittade på Carlos.

”Är det din bil?”

”Nej”, sa Carlos. ”En arbetskollegas.”

”Okej”, sa polismannen. ”Kan du öppna där bak?”

”Ja”, sa Carlos och klev ur bilen.

Jake förstod att det var kört.

Carlos öppnade där bak och polismannen lyste in.

”Transporterar du mattor?”

Precis när Carlos skulle svara fick polismannen ett anrop på sin komradio.

”Ja”, sa polismannen och vände ryggen till. ”Det är 1 71-9310.”

”En Volkswagen TDI har anmäls stulen så håll utkik”, lät det ur radion.

Kapitel 25

Det hade blivit morgon och Jake satt i ett rum på polishuset i Malmö. Hans pappa hade han inte sett sedan de kom dit för fem timmar sedan.

Jake hade redan varit på två förhör och skulle snart in på ett till. Den kvinnliga polisen som förhört honom hade ringt hans mamma men själv hade han inte fått prata med henne. Han visste inte vad hans pappa hade sagt till polisen men han förstod att det var kört för hans pappa, ja även för honom, trots att det var ett vådaskott som dödat Dragan.

Jake hade berättat allt. Att han inte sett sin pappa på fyra år och han för några dagar sedan i en lägenhet knivhuggit Dragan i benet, men att det varit i självförsvar eftersom de hade pistol och hotat med att de skulle skada hans pappa om han inte levererade ett paket som han var övertygad om innehöll droger. När han sa nej och han och hans vän skulle gå därifrån försökte de stoppa dem, och det var då han hade satt kniven i låret på Dragan.

Jake hade också berättat att han åkt till Ångbåtsbron för att Dragan och Jonny hade sänt en bild där hans pappa satt med fötterna ingjutna i betong. Denna gång hade de hotat med att han skulle leverera paket under ett helt år eftersom han hade knivhuggit Dragan. Jake hade visat bilden för polisen där hans pappa satt med fötterna i betong. Och så vad som hänt i går när hans pappa hade gått iväg för att handla frukost. Dragan hade kommit upp i pappas lägenhet med pistol och hotat honom. Att sedan när pappa kommit tillbaka hade de lyckats övermanna Dragan och ett skott hade

brunnit av och träffat Dragan i bröstet. Och med tanke på allt som hänt de senaste dagarna hade de inte vetat vad de skulle göra och tagit det knasiga beslutet att vira in Dragan i mattan och köra ut med kroppen till Bokskogen för att dumpa den.

Dörren öppnades och in kom den kvinnliga polisen.

”Du kan komma. Jag har några frågor till som jag vill att du svarar på.”

Jake reste sig upp. Han var glad att han inte var inlåst. Han satt i ett vanligt rum där det fanns soffa, bord, tidningar och toalett. Men han var hungrig som en varg. Hon hade sagt att han fick vänta med att äta tills efter tredje förhöret.

”Sätt dig.”

Jake satte sig.

Den kvinnliga förhørsledaren var i pappas ålder och verkade snäll. Men Jake förstod att snällheten var spelad. Att det var för att han skulle få förtroende för henne och berätta allt.

”När bestämde din pappa sig för att ni skulle vira in kroppen i mattan och köra den till Bokskogen?”

Jake förstod att han inte skulle bli lika hårt straffad som sin pappa eftersom han bara var femton år.

”Det var min idé.”

”Din?”

”Ja”, sa Jake.

”Det är väl din pappa som sagt till dig att du ska säga att det var din idé?”

”Nej.”

Hon tog av sig glasögonen och la på skrivbordet.

”Du vet att du är femton och kommer att bli straffad för detta?”

”Allt har varit i självförsvar ... nödvärn som ni kallar det.”

”Nja”, sa hon. ”Nödvärnshandlingen har överstigit vad nöden kräver. Dessutom har ni haft fler tillfällen att kontakta oss. Men det har ni inte gjort. I stället har ni tagit lagen i egna händer. Och det vet du är strängeligen förbjudet.”

Jake förstod att det var kört. Att nu väntade ungdomsfängelse. Och han som bestämt sig för att vara helt ärlig, att också berätta att han och hans vän varit inne hos Eva i Trelleborg. Detta trots att polisen tagit mördarna. Att berätta att han hade skjutit Jonny i benet för fyra år sedan i en lada utanför Hammenhög var inte heller att tänka på. Jake undrade nu vad hans klasskompisar och lärare på Malmö International School skulle tycka om honom. Han hade svikit sina kamrater och smutsat ner skolans rykte. De hade en gangster på skolan. En livslevande Franklin Clinton.

Epilog

En vecka hade gått. Jake hade blivit förflyttad och satt på den slutna avdelningen Åsbogården, som är en del av Råby ungdomshem och ligger utanför Lund. På avdelningen satt han och fem andra killar. Han hade pratat med tre av dem. De hade berättat att de hamnat där för att de hade gjort grova brott.

Jake förstod att han hade ställt till det rejält. Att mamma haft rätt. Att han skulle ha väntat med att träffa sin pappa tills han hade fyllt arton. Det enda positiva i eländet var att Jonny hade klarat sig.

Jake hade fått prata med sin mamma men knappt något hade blivit sagt eftersom hon gråtit. *Mamma var ett vrak.* Tre timmar per vecka skulle han få träffa henne. Och så fick han ringa endast två samtal per dag, och då var det till personer som personalen på avdelningen godkände. Varken Ahmed eller pappa räknades dit.

Att dömas till slutna ungdomsvård innebar ett liv bakom lås och bom. Ett inrutat sådant. Och här skulle han sitta tills han fyllde arton. Han blev då förflyttad till ett riktigt fängelse.

Bara tankarna fick Jake spyfärdig. Han skulle inte komma ut förrän dagarna innan han fyllde tjugo. De hade också sagt att ett långt fängelsestraff väntade hans pappa, trots att pappa inte gjort något. Jake förstod ingenting. Att de kunde sätta någon i fängelse fastän personen inte gjort något. De menade att hans pappa skulle ha kontaktat polisen, inte fört bort kroppen.

Personalen på Åsbogården hade berättat för Jake att han skulle få social träning och träffa en psykolog en gång i veckan. Och tre gånger per vecka var det obligatoriska fritidsaktiviteter. Var man inte med på dessa gjorde personalen avdrag, vilket de kallade ”plump”, på de nittio kronorna man kunde tjäna dagligen för gott uppförande.

Jake suckade.

Fyra år.

Plumpt.